

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 12.

1. juli 1941.

13. årgang.

Da Kristus kom til møtet.

Et drømmesyn.

Det var stor forventning og spenning på møtet. Den ene hvisket til den annen: Vet du at Kristus idag vil komme til møtet? Han selv personlig. —»

Forsamlingen sang, men sangen gikk trykkende, folket var altfor spendte til å syng. Enhver tenkte ved seg selv: Montro om han har noe med til meg? —

Gamle søster B., en av de trofaste forbedere i forsamlingen, satt der, strålende av glede. — Tenk at mesteren idag vil besøke møtet! — Hun bøyd sitt grå hode dypt ned og tørret gledestårene bort fra sine øyne. Forstanderen var også svært spendt. Hvor han hadde bedt for dette møtet, at det måtte bli til stor velsignelse.

Forøvrig var det blandede følelser i forsamlingen. Noen flyttet seg urolig fram og tilbake på benken. Det ble holdt bønnemøte, men bønnene idag var ikke de sedvanlige meterlange utgydelser, det var korte bønner, nærmest sukk der steg opp blandet med tårer og undertrykt hulken. Enhver følte seg så fattig og ussel.

Broder A. som ellers brukte et høytravende sprog og som stedse understreket med at Gud skulle velsigne dem, «ifølge sine forgjettelser,» var idag nokså spak og ba Gud om for Kristi skyld å være dem nådig. — Luften var ladd med spenning — av og til skottet de hen mot døren. Kom han ikke snart montro? —

Plutselig gikk døren opp og Kristus kom gående inn, langsomt og verdig. Jeg så ham idet han gikk oppover gulvet. Hans ansikt var skjønt, men alvorlig og hans panne

bar tydelige merker etter tornekronen. Under armen hadde han en hel del store og små pakker. Uten å si et ord begynte han å dele ut pakkene.

Gamle søster B. var den første som fikk pakke. Idet hun fikk den brøt hun ut i lovprisning og falt ned på sine kne i tilbedelse. Så gikk han nedover midtgangen og delte ut pakker til høyre og venstre. Jeg fikk se idet han delte ut pakkene at hans hånd var gjennomboret. Jeg så også at det stod en inskrift på hver pakke. Her er noen av de innskrifter jeg så i farten: «Kvinne, din bønn er hørt!» — Fordi du gjorde dette vil jeg storligen velsigne deg! — «Din tro er stor, deg skje som du vil!» — «Jeg vil komme og helbrede ham!» — «Jeg er Herren din leke!» o. s. v. Jeg forstod nå at pakkene inneholdt bønnehørelser. Imidlertid måtte ingen åpne sin pakke før den bestemte tid.

Da Jesus hadde delt ut pakkene, gikk han stille mot døren igjen og ble borte. Forsamlingen som inntil da hadde sittet åndeløs, våknet nå opp likesom ved en drøm. —

Men jeg ble var at det var noen som ingen pakke fikk. De stod der tomhendte og skuffede. De utbrøt nå i et klagerop: «Å, utbrøt de, jeg dåre som alltid krevet og krevet av predikanten; men som aldri ba for ham, nå får vi stå her tomhendte!»

Den rike grosserer C. utbrøt bitert: «Jeg lukket alltid pungen igjen når man ba meg om noen kroner til Guds sak, men nå har Herren lukket velsignelsens sluser for meg igjen.» Den kritiske søster E. der alltid finner feil ved ledelsen,

ved musikkforeningen og forøvrig alt annet, brøt nå helt sammen, da hun så Mesteren med en alvorlig mine gikk henne like forbi uten å ha noen pakke til henne eller gi henne et eneste blick. Å, hvor hun hadde ønsket å få en, om aldri så liten pakke, men nei, intet.

Borte i et hjørne hørte dempet, men lydige gråt. Det var broder F. som i lang tid hadde vært lunken og sløv. Det var lenge siden han hadde vært på møtet, lenge siden han åpnet sin bibel for der å finne føde for sin sjel. Verden hadde fanget hans sinn, dens gleder hadde opptatt ham. Nå var han helt sønderknust over at anledningen var gått ham forbi. Søster G. der hadde vært fornærmet på en annen søster var også blitt sønderknust, for det var dessverre heller ikke noen pakke til henne, som ikke så rart var, for det var lenge siden hun kunne si at hun hadde hatt samfunn med sin Frelser. Hver gang hun skulle til å be, kom den søsters ansikt for henne som hun var vred på, og samvittigheten manet henne til å gå og gjøre opp. Men hennes stolthet gjorde alltid opprør og hindret henne.

Hvordan var det? Hun syntes å se at Frelseren så så bedrøvet ut idet han gikk forbi henne. Det stakk i hennes hjerte som en syl. — Tenk at Frelseren skulle bedrøves for hennes skyld! Hadde han ikke gjort nok for henne. Og søsteren hun var fornærmet på — hva hadde hun igrunnen gjort henne? Var det noe å bry seg om dette lille intermesso de hadde den dagen på musikkøvelsen? Hun følte jo i sitt indre at hun elsket henne og de andre venner — og Jesus, men den stoltheten . . .

Søster H. var lit for løsmunnet, var også nok så nedslått. Heller

(Forts. side 72.)

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

På farten.

I tre dager hadde baptistene sitt distriktsmøte og lørdag kl. 16 holdt kand. A. T. Øhrn bibeltime over: «Komme ditt rike.» Det var eneste møte jeg hadde anledning til å overvære og det var gode saker han kom med.

På kvelden hadde vi menighetsmøte. Dessverre var det ikke av de beste. Det er merkelig at eldre menighetsfolk kan være så uforstående som det noen ganger hender. I midlertid fikk vi en god avslutning i en bønnestund.

Søndag 8. juni var det gode møter, både formiddag og ettermiddag. Etter kveldsmøtet hadde vi brødsbrytelse. En salig stund hvor mange deltok. På formiddagens møte deltok br. Thorleif Karlsen fra Fredrikstad til stor velsignelse.

Tirsdag talte br. Eik og hustru, som hadde vært en liten tur i Halden og nå på tilbaketuren kom innom. Det var ikke mange folk, men godt møte. Torsdag talte også br. Eik og br. Helleland, som var på ferie ved Ise, deltok. Et riktig godt møte. Fredag hadde vi friluftsmøte på Nordberg igjen. Det var svært kaldt den kvelden, men endel voksne og mange barn var samlet. Br. og str. Eik deltok.

Søndag 15. juni hadde søndags-skolen utflukt til Ise. Enda det var regnvær hadde de det bra. Et godt møte i leiet lokale hadde de også.

Det var meningen jeg skulle syklet til Moss den dagen, men da regnet holdt på hele dagen og først ga seg ut på kvelden gikk jeg en tur i

«Filadelfia.» Det var bra med folk og åpent møte der.

Så har vi snart nådd denne sommers høydepunkt igjen også. Om noen dager har vi St. Hans og så går det nedover igjen. I år var jo lengselen etter sommer og sol større enn noen gang, og neste vinter blir nok en enda hårdere påkjønning. Det er imidlertid ingen grunn til å se alt for mørkt på stillingen. Guds folk har framtid og håp. La oss, hver på vår plass, gjøre vårt til at det kan bli best mulig for våre omgivelser og vårt kjære norske folk. Den beste vakt og vern et land har er bedende kristne. La oss også rekke en hjelpende hånd der hvor det trengs og vi kan. Ingen kristen kan rolig se på at hans neste lider nød og la være å hjelpe. Forresten har vi ingen grunn til å klage enda. Vi har mat og drikke nok og har bare hatt godt av å lære oss til å være litt mindre fordringsfulle.

Kristelig sett har vi store muligheter. Det er åpent og helt fritt å ha møter og virke i evangelisk tjeneste. Over alt hvor jeg har kommet i berøring med myndighetene har de vært både vennlige og forståelsesfulle.

Guds folk må ikke la seg påvirke av løst snakk og rykter i denne tid. La oss leve i ordet og bønn. La sinnet bli så fylt av av himmelsk fylde at det blir en motvekt mot all den dårlige innflytelse som alltid vil ødelegge vårt åndsliv.

G. I.

Hilsen fra William Bjerke.

Av et privatbrev.

Guds dyre fred!

Ja, vi kom nå ikke avgårde i høst, som vi hadde ventet, men Herren har hatt åpne dører her heime hele tiden. I vinter har vi vært oppe i Valdres og hatt møter. Det gikk mange ufrelste på møtene. Det var et hårdt felt, men vår stadige bønn til Gud er at han må bryte igjennom deroppe. Men her i midten av mars måned kjente jeg at Herren ville flytte på meg, og jeg fikk kall om å komme til Odda i Hardanger.

Det ble da til at jeg reiste og siden har jeg vært her.

Vi har hatt en del kamper og prøvelser å kjempe oss igjennom, men

ved Herrens nåde er vi bevart, og vi er forvisset om at han skal løse sin sak fram til seier her også. Vi har hatt en del vanskeligheter med lokale, men vår stadige bønn til Gud er han vil åpne dører for oss igjen. Hjertelig hilsen.

William Bjerke.

Hilsen fra br. O. Kjellås.

Har virket på vestlandet i vinter. Er nå i Skiens-distriktet. Herlige møter overalt, også i Porsgrunn blant de frie venner i «Eben-Eser.» Hjertelig hilsen.

O. Kjellås.

Vennestevne

holdes på «Klippen», Saltnes, søndag den 6. juli.

Møtene begynner kl. 11 form. og 4 etterm. Talere: Evangelist Andreas Gundersen med flere tilreisende predikende brødre.

Mat og kopp medtas. Melk, brød og vorterøl fåes kjøpt på stedet. Alle velkommen!

For vennene:

Lars Lervik.

Han ville se Gud.

«Dere sier så ofte,» sa keiser Trajan til en lærd rabbiner, «at deres Gud er alle steds nærværende, og at han bor iblant dere. Jeg skulle gjerne ville se ham engang.»

«Gud er uten tvil alle steds nærværende,» svarte rabbineren, «men en kan ikke se ham her. Ingen delig er i stand til med sitt øye å se og utholde glansen av hans herlighet.»

Men keiseren holdt fast ved sitt ønske om å se Gud.

«Godt,» sa rabbineren, «la oss først gå til et av hans sendebud.» Keiseren gikk med på det, og ved middagstid gikk de ut i det fri. Rabbineren ba nå keiseren se skarpt på solen en stund.

«Det kan jeg ikke holde ut,» sa keiseren. «Lyset blender meg.»

«Du er ikke istand til å tåle lyset fra en av hans skapninger,» sa rabbineren, «hvordan kan du da vente at ditt øye kan tåle glansen av Skaperens herlighet? Skulle ikke et slikt syn helt tilintetgjøre deg?»

«Søk først ferdighet, så i tillegg.»

Jeg takker Gode at rettferdigheten allmektig er hos Gud og Jesus har sagt der og har det ham og han vil mange idag sverdens livs om me lengst mul Men den som alle ting i Han for det komme en byrde vi tar Kast din byrde rede står ferdig Han tok sann og hvorfor bæpe. Er det ikke Kan du sette da han skapte lig forholdet mennesket, de have som små til mere skullesnesket ville værå seg selv, hv de på en måte behag, (det kre har meget). I te dem bort som ble oppre kunne forenes

Det liv som uten Gud og mennesket opp kan ikke bli g på et falskt gr ler ethvert gr tatt vekk rote selv at det er s deler. Derfor som er satan å få det til å Men akk det mangler liv d Og det må nød seg selv, og vil hen til det er er bare Gud se Han er skape gir er Jesus, d liv.

Jeg minnes frelser Jesus,

JESUS

(MATT. 6, 33.)

«Søk først Guds rike og Hans rettferdighet, så skal alle ting gives eder i tillegg.» (Mat. 6, 33).

Jeg takker Gud av hele mitt hjerte at rettferdigheten kun er i Guds, den allmektiges hånd, og at Jesus er hos Gud og er Hans høyre hånd. Jesus har sagt at hver den som lider og har det tungt, han komme til ham og han vil gi eder hvile. Hvor mange idag som strever for dette verdens livs opphold og for å komme lengst mulig, og få mest mulig. Men den som har mottatt Jesus har alle ting i Ham, nok for dette liv, og for det kommende evige liv. Hver en byrde vi tar på oss tynger i løpet. Kast din byrde på Ham som allerede står ferdig til å ta den. Ja, Han tok sannelig all byrde på seg, og hvorfor bære på noe vi kan slippe. Er det ikke bedre å være fri? Kan du sette deg inn i Guds tanker da han skapte jorden? Hvor nydelig forholdet var mellom Gud og mennesket, der de vandret i Edens have som små barn. Men trangen til mere skulle snart vise seg. Mennesket ville være sin egen herre og rå seg selv, hvilket det ikke formådde på en måte som var Gud til velbehag, (det kreves meget av den som har meget). Derfor måtte Gud støtte dem bort fra seg, da det liv som ble opprettet av Adam ikke kunne forenes med Gud etter fallet.

Det liv som blir opprettet idag uten Gud og uten håp, er et liv som mennesket oppretter i Adam, og det kan ikke bli godt, da det opprettes på et falskt grunnlag. Ja, det mangler ethvert grunnlag da Jesus har tatt vekk roten, og da skjønner du selv at det er svevende, og ondt i alle deler. Derfor må dette livs fyrste som er satan gjøre sitt ytterste for å få det til å glimre i verdens øyne. Men akk det er kun kunstig liv og mangler liv da roten er tatt bort. Og det må nødvendigvis ta føden fra seg selv, og vil da svinne mer og mer hen til det er fortøret og dødt. Det er bare Gud selv som kan gi liv; for Han er skaperen. Og det liv Han gir er *Jesus*, det sanne velbehagelige liv.

Jeg minnes så ofte vår Herre og frelser Jesus, hvordan han ble mot-

ttat av vår onde verden. Han kom for å vise mennesket veien tilbake til Gud, men å hvor Han ble motarbeidet, slått og plyndret for at Han var sann. Ja, han var uten synd, Amen. Vi fikk en dag se at dette var det sanne liv, og vi fikk også se at dette var det omvendte av verdens liv. Halleluja! Han var et lys i mørke. Det kan kanskje synes at dette lys er langt borte, men det er også nær ved. Han lever og skinner idag mer enn noensinne, da jo lyset lyser best i mørke. Vi har jo alle vår egen vilje, og da kommer det an på oss om vi vil vende oss til lyset her i dette livet, så vi kan tåle skinnet av Ham i det kommende, evige liv.

Eller om vi ville vandre i mørket her i det korte liv, og måtte åpne våre øyne i det kommende evige liv og få føle at glansen fra Ham ville bli så sterkt og uforberedt at det måtte virke generende, ja, sviende som varme. Det er kun en kort liten tid her på jorden og vi mennesker er støv, sett med Guds øyne.

Du kan prøve å tenke hva du selv stiller med og hva Gud har i sin hånd. Det er en stjerne i Himmelfrommet og dens lys bruker 25 millioner år for å nå jorden, og når du så tar i betraktning lysets hastighet som er 365,000 km. i sek., og dette tall multipliseres med 25 millioner år, det står ikke til mennesket å regne det ut, men disse ting stiller Gud med.

Kan vi ikke da tenke oss at det vi kan foreta oss uten Gud måtte bli verdiløst, men ved Guds kraft kan vi formå å sette himmelen i bevegelse. Denne kraft kan vi ikke få uten gjennom Jesus, som er den sanne og velbehagelige liv innfor Guds den allmektiges trone. Jesus er veien, sannheten og livet. Ingen kan komme til faderen uten gjennom sønnen. Skal vi begynne å vandre på denne veien så må det taes en avgjørelse. Vi må si ja til Jesus og la Ham gjøre sitt inntog i våre hjerter. Han er den gode sed og vi er også skapt sådan at fra begynnelsen var der åpen mark for den gode sed i våre hjerter, men dessværre var der aks som synes fornøyet å se til og go-

de å spise av som mennesket sådde i sine hjerter.

Er du en ufrelst som leser dette: La den gode sed få grobunn i ditt hjerte og plei den så den kan fortrenge det onde så det måtte visne og falle til jorden.

I Jesu navn. Amen!

Oivind Pedersen,
Schrødermisjonen.

Er det meg?

«Det er da vel ikke meg, Herre.»
Matt. 26, 22).

«Medens de åt, sa Jesus: Sannelig sier jeg dere: En av dere skal forråde meg. De ble da meget bedrøvet og begynte å si til ham hver for seg: Det er dog vel ikke meg, Herre?»

Denne uttalelse lærer oss noe. De var ydmyke og adresserte ikke ordet til andre, men spør i kor: Det er vel ikke meg? Ja, det var et ydmykt spørsmål.

Vi bør være forsiktige med å ha det så trabelt med andre. Har vi ikke nok med oss selv? Det er da vel ikke meg? sa disiplene. Og den som står for Guds ansikt, sier det samme i dag. Herre, det er vel ikke noe galt med meg? Han takker ikke Gud fordi han er bedre en andre.

Vi hører så ofte det blir bedt om at Herren må ta bort alt som stenger og sende oss vekkelse og liv. De har en bestemt mening i sin bønn, og en kan forstå at noe er i veien. Det kan også være god grunn til å be slik. Det kan være «ban i leiren,» og da vil ikke Herren være med. «For enhver gjerning skal Gud føre fram for dommen. Over alt som er skjult. Det være seg godt eller ondt.» (Pred. 12, 14).

«Døm ikke for at I ikke skal fordømmes.»

Jesus sa: «Jeg har gitt dere et forbillede for at dere skal gjøre som jeg har gjort mot dere.» Dette sa han når han hadde vasket deres føtter. Han som er vår herre og mester, sier at vi er skyldige å gjøre det samme idag. Takk og lov!

Det er vel ikke jeg? Det spørsmålet lever alltid i en ydmyk kristens hjerte. Kommer noe på som han ikke synes er riktig, så er han ikke så sikker på at de andre har skylden. Inne i ham er det en streng som dirrer og spør: Det skulle vel ikke være min skyld? Det er lettere å se splinten i sin brors øye enn bjelken i sitt eget øye.

Jesus sier: «Dra først bjelken ut av ditt eget øye, så kan du dra splinten ut av din brors øye.» «Med samme mål som I måler andre med, skal I måles igjen.»

«Herre Jesus gjør mig øm!
Riv fra hjertet selvisk skranke.
Fyll det helt med gode tanker,
så for hver en bror det banker.
Ja, for hver i verdens strømm.

J. B.

Da Kristus kom til møtet.

(Forts. fra side 69.)

ikke hun fikk noen pakke av Mesteren. Akk, hvor hun følte seg dømt idet han gikk henne forbi. Men var det ikke velfortjent, dette at hun ikke fikk noe? Å jo. Hun hadde en ustyrlig tunge, det vil si, når det var bønn og vitnemøte da var hun taus nok, hun følte at hun ingen ting hadde å si da, men du verden når hun kunne komme til i privatlivet hvor hun kunne skravle å prate, og ikke var det godt hun hadde å si om folk. Mange av menigheten hadde følt brodden av hennes skarpe tunge. Men så underlig idag. Hun følte ingen trang til å snakke om de andre, hun hadde så evig nok med seg selv.

En ung broder der hadde for vane å løpe rundt i alle forsamlinger for å få velsignelse, men som aldri var å se på menighetens bønnemøter, da der, som han sa, var så tungt og tørt og han brydde seg ikke om å kjempe slik. Nå var det ondt å se den skuffelse der stod malet i hans ansikt, da han så at der ingen pakke var til ham. Idet Mesteren gikk forbi ham, kom det for ham at han hadde lest et steds: «Mine øyne ser etter de trofaste i landet, for at de skal bo hos meg.»

Det ble bønnemøter og bekjennelse til langt på kveld. Alle følte alvoret av Mesterens besøk. Grossereren ba om tilgivelse for sin gjerrighet og ga en stor sum til misjonen. Den kritiske søster D. gikk rundt til alle og ba dem under tårer om tilgivelse. Broder F. ba som om han ville rive himmelen til seg med makt, om fornyelse og oppglødelse for sin sjel. Det var kommet et himmelsk alvor over hele forsamlingen. «Forunderlig også,» så broder A. «at det skulle bli slik når Mesteren kom.»

Baruk.

Neste nr.

blir dobbeltnummer og kommer ca. 1. august — om vi lever og Gud vil.

Vi har fått noen ekstrabestillinger på dette nr. til løssalg, men vil gjerne ha flere.

Husk at all støtte ved bladsalg, abonnenttegning og mere, er en hjelp for misjonsarbeidet.

Heftet blir illustrert og kommer til å inneholde flere gode artikler m. m.

Andreas.

Andreas var av Herren bygget slik at han ikke satte bølger om seg der han seilte fram på livets hav, stille og tilbakeholden, men levde alltid i Herrens nærhet og tok alt han møtte i livet som fra Herren. Når man kunne få ham til å tale om Guds vei og førelse med den enkelte, da var han heime. Det var i en slik stund han fortalte meg følgende som lå i linje med hans liv og jeg lar Andreas fortelle: «Det var vinter og meget kaldt og vanskelig for meg å få det varmt i rommet som jeg bodde i. Jeg pleide å hugge ved for to gamle frøkner i byen og mens jeg ruslet med sagen oppover veien talte jeg med han *Far* om han kunne skaffe meg penger til en 1/2 tønne kull, så jeg kunne få det varmt når jeg kom heim. Jeg kunne ikke slippe denne tanke for jeg visste han *Far* var rik nok. Da det led ut dagen kom den ene av frøknene ned i kjelleren og sier: Du Andreas, her er penger til en halv tønne kull, ta dem og se til å få god fyr i ovnen når du kommer heim. Takk, *Far*, jeg visste du var rik nok! E. M., Dram.

i «Jernbanemisjonen».

Den sterkeste.

En gammel negerkvinne ble engang spurt om hva hun ville gjøre i dødsstunden hvis djevelen som er så sterk, ville komme og friste henne på det siste.

«Når to hunder slås om et ben, gjør så benet noe?» spurte hun. «Det kjemper ikke, men ligger ganske stille, og til sist får den sterkeste det. Således også med meg i i min dødsstund. Dersom djevelen vil prøve på å ta meg, vil jeg vende meg mot Jesus og være ganske rolig. For min Jesus er den sterkeste.»

Det fortelles om Spurgeon at han en gang var på reise i Italia ble han ofte innbudt til fine middagsselskaper, hvor der ble servert mange slags retter mat.

Ved en slik leilighet ble Spurgeon oppfordret til å be bordbønnen, og han bad da således: «Vi takker deg, kjære himmelske far, at du ikke gjør oss slik mat hver dag; for da ville vi bli syke. Amen.»

«Den grunn hvorpå jeg bygger,
er Kristus og hans død.

I Jesu pines skygge
er sjelens hvile søt.

Der har jeg funnet livet,
selv er jeg intet verd.

Hva Jesus meg har givet,
gjør meg for Gud så kjær.»

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv.

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Jul. O. Lind, Moss.

Thora Trolleshei:

Møller Flesseland, Spangereid.

Karl M. Olsen-Risvik:

Oskar Moen, Roresand pr. Grimstad

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbøtn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Einar Christiansen, Børselv.

Trygve Lie: «Salen», Fredrikstad Ø.

Et herlig sted

for Guds venners sammenkomst i ferietiden og for konferanser og andre stormøter er

BETHEL, DROTTNINGBORG.

Moderate priser for sluttede selskaper og familier.

1. klasses kjøkken og ekte norsk mat og et reelt personale som vil alle gjesters beste.

Henvendelse til: Hotellvert John Bjarko, Hesnes pr. Grimstad. Til Grimstad 116 eller til Storm-Monsen, boks 550, Oslo, hvor alle nødvendige opplysninger erholdes.